KONINKLIJKE BEROEPSORGANISATIE VAN GERECHTSDEURWAARDERS

Dit bericht is bestemd voor mevrouw M.A. Berndsen-Jansen, de heer mr. J. Recourt en de heer mr. F. van Oosten.

Den Haag, 21 januari 2014

Betreft: Reactie op wetsontwerp beperking wettelijke gemeenschap van goederen
Ons kenmerk: OJB/EK/902-0121

Geachte mevrouw Berndsen-Jansen,

Namens het bestuur van de 'Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders' (KBvG) spreek ik mijn dank uit dat u deze beroepsorganisatie in de gelegenheid stelt te reageren op voormeld initiatief wetsontwerp.

De KBvG heeft in 2003 en 2004 gereageerd op het wetsontwerp 28667. Vooral de toen voorgestelde regeling van art. 1:96 lid 3 waarbij de uitwinning beperkt zou zijn tot de helft van het uitgewonnen goed baarde grote zorgen. De KBvG constateert daarom met genoegen dat die regeling in dit wetsontwerp niet terugkeert. Net zoals in 2003 en 2004 is de KBvG ook nu van mening dat dit wetsontwerp niet een probleem oplost, behalve dan dat personen die verkrijgen anders dan onder een uitsluitingsclausule nu door de wet die uitsluiting in de schoot geworpen krijgen.

De aandacht voor de uitsluiting van giften en schenkingen werd door de KBvG nooit gedeeld. Uit de praktijk van de gerechtsdeurwaarder zijn geen gevallen bekend waarbij een gerechtsdeurwaarder, die beslag legde op een bankrekening of registergoed, op dit punt geconfronteerd werd met een executieklacht. Hooguit werd bij specifieke roerende zaken een enkele keer door een schuldenaar geklaagd dat het beslag op een erfstuk was gelegd maar dat heeft vervolgens nooit tot opheffing van het beslag in een kort geding geleid. De KBvG sluit anderzijds niet haar ogen ervoor dat bij velen de behoefte leeft dat de wetgever dit op moet lossen. Nu de Minister dit nalaat is dit initiatief begrijpelijk.

Dat Nederland uit de pas loopt met het huidige stelsel van boedelmenging kwam en komt de KBvG als een vreemd argument voor. Een aantal professoren lieten in 2004 terecht op dat punt wederom een zeer kritisch geluid horen.[1] In de praktijk worden zelden procedures gevoerd over ontbonden gemeenschappen van goederen: juist het gebrekkige administreren dat mensen eigen is zal tot problemen leiden. Die zorgen werden geuit in het voorlopig verslag bij het wetsontwerp 28667 en door de Minister

[1] Gr. Van der Burght, E.A.A. Luijten & W.R. Meijer, 'Naschrift' *WPNR* 6568 (2004), p. 185-188.

05-06/12.000

in de nota naar aanleiding van het verslag beaamd (zie p. 3 van de nota). De KBvG heeft geen reden om aan te nemen dat de samenleving op dit punt fundamenteel is veranderd, integendeel. Mensen die huwen doen dat (meer nog dan 10 jaar geleden) juist wel bewust en zij realiseren in het algemeen, zo leert een rondgang langs een aantal notarissen die de KBvG heeft gedaan, dat verhaal door schuldeisers een risico is als men geen huwelijkse voorwaarden maakt.

De KBvG wijst er op dat art. 1:96 BW geen beperkingen inhoudt voor verhaal van schuldeisers op goederen van de gemeenschap. Het is dan aan de ene echtgenoot om de andere echtgenoot schadeloos te stellen. Kort gezegd: indien de man alvorens te trouwen een schuld maakt blijft loonbeslag op het inkomen van de vrouw tijdens het huwelijk mogelijk en ook bij roerende zaken zal in de praktijk zelden een echtgenoot zich met vrucht op bescherming tegen schuldeisers kunnen beroepen. Enkel een registergoed dat voor het huwelijk door een van de partners was aangekocht en nog steeds op zijn of haar naam staat zal aan verhaal kunnen ontsnappen. Wat dit betreft biedt het wetsontwerp een schijnzekerheid. Het komt de KBvG voor dat het wel gewenst is dat de memorie van toelichting bij het initiatief wetsontwerp dit aspect duidelijker belicht.

Hoogachtend,
Namens het bestuur van de KBvG

Mr. O.J. Boeder,
Portefeuillehouder Ambtsuitoefening KBvG

05-06/12.000